

jo for Resten mange af dem har — thi der er mellem disse Toldembedsmænd mange statsvidenskabelige Kandidater med udmærket gode nationaløkonomiske Kundskaber, men som netoptillige har, hyadbaade Hr. Koefoed og Hr. Riis-Hansen savner, den praktiske Evne, som man kun faar ved daglig at skoles i Gerningen. Det er nemlig en ganske særlig Opgave at tumle med Toldsager, og jeg tror, at kunde, der lige fra Barnsben er blevet vænnet til det, trænger saa fuldstændig ind i Labyrinten, at de er i Stand til med Lethed at sætte sig ind i de Tusinder af smaa tekniske Detailspørgsmaal, der i saa Henseende dukker op. Jeg kan ikke se, at Hr. Riis-Hansen eller nogen anden med en tilsvarende Uddannelse skulde have nogen som helst Betingelse for at gøre det paa anden og bedre Maade end Hr. Koefoed, og det forekommer mig at være Administrationens første Pligt at søge saa vidt muligt at benytte de Kræfter, den har til Raadighed, og kun, hvis den højtærede Finansminister vilde sige: Det Toldvæsen duer egentlig ikke, vi maa have en statsvidenskabelig Kandidat derind, de Mennesker forstaar sig slet ikke paa Tingene — kun da var det overhovedet berettiget at skride til et saadant Embedes Oprettelse.

Den højtærede Finansminister er jo Æstetiker. Jeg ved ikke, om det, som har foresvævet ham, skulde være det bekendte Forhold, som i sin Tid ogsaa slog Søren Kierkegaard, at der i Middelalderens Digtning altid er to, saa snart der optrædes i vigtige Ting. Faust har sin Wagner, Don Quixote har sin Sancho Pansa, i „Faust“ optræder Astrologen og Mefistofeles o. s. v. Nu ved jeg ikke, hvem der skal være Astrologen, og hvem der skal være Mefistofeles; men alt det kan vi jo faa oplyst, naar den højtærede Finansminister taler. Skal der være to, saa lad der være to, men lad saa hver fremtræde med sit Departement og med sit Ansvar, og lad hver have sine forskelligartede Kvalifikationer! Den naturlige Deling vil da være mellem Juristen, som tager Stempelsagerne, og Nationaløkonomen, som tager Toldsagerne og benytter det udmærkede toldtekniske Apparat til at udføre det Ekstraarbejde, han i Forvejen vidste, han gik ind til. Jeg maa ogsaa mene, at en Departementschef uden Departement er en Absurditet. Vi har ganske vist for nylig faaet en, den anden skulde vi nødig have. Det er og bliver lidt for meget af en *contradictio in adjecto*, og det forekommer

mig, at hvad man ellers sjældent griber den højtærede Finansminister i, det er Forsyndelser mod Logikken.

Det forekommer mig, at dette Lovforslag lider formelt af en lille Mangel: det burde egentlig have været forsynet med et Motto. Det er sjældent, at Lovforslag fremtræder med Motto, men ogsaa denne Novitet kunde vi maaske faa under det nuværende radikale Ministerium. Med en lille Variation af det bekendte Erik Bøeghske Vers burde Mottoet have lydt:

Den, Gud gi'r et Embede, gi'r han Forstand, —
den Sætning er stundom bestredet.
Men giver han ikke Forstanden, saa kan en *tilforordnet* bruges i Stedet.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem for Æbeltoftkredsen (N. Neergaard) begyndte med at indrømme, at hvis der tiltrængtes en Medhjælp for den nuværende Generaldirektør for Skattevæsenet, var det rimeligt at give ham en saadan, og han indrømmede, saa vidt jeg forstod, ogsaa, at der paa Forhaand kunde være Grund til at tro, at en saadan Medhjælp tiltrængtes, idet der nemlig er to Embeder underlagt samme Mand. Det ærede Medlem var inde paa den Tanke, at disse to Embeder skulde have været, om jeg saa maa sige, besatte, den Gang den forrige Generaldirektør for Skattevæsenet trak sig tilbage. Nu er der vel formelt to Embeder, men paa den anden Side er det saaledes, at i en lang, lang Aarrække har begge Embeder været beklædt af samme Mand; jeg tror, man kan gaa helt tilbage til 1865 eller saa — stadig har een Mand beklædt dette Embede. Desuden er Embederne vokset enormt. I den sidste Tid er de vokset ganske særligt, men de er ogsaa vokset i Aarens Løb, og derfor var det naturligt, at jeg, den Gang den forrige Generaldirektør trak sig tilbage, et Øjeblik overvejede, om der nu skulde foregaa en Adskillelse af de to Embeder. Det forholder sig ikke ganske saaledes, som den sidste ærede Taler (Schovelin) sagde, at det ene af disse Embeder omfatter Stempelsager, det andet Toldsager. Saaledes er Embederne, som det ærede Medlem godt ved, ikke direkte delte; der er mange andre Anliggender indenfor Skattedepartementet end Stempelsager. Men Embederne er begge meget omfattende, og derfor frembød det Spørgsmaal sig for mig, om man skulde dele det daværende Embede og ansætte to Embedsmænd: en Chef for Skatte-